

[Poul Schlüter.]

Privatpersoner får jo ikke kompensation i almindelighed for disse fordyrelser. Sådan er forslaget ikke bygget op. Nok stiger overgrænsen for befordringsudgifter fra 3.000 kr. til 3.500 kr., men bundgrænsen stiger også, nemlig fra 600 kr. til 700 kr. Det vil altså sige, at de første 100 kr.s fordyrelse af transporten skal folk selv bære.

Må jeg sige om afgiften på fast ejendom, at det synes vi er en usædvanlig dårlig opfindelse. Nu siger man 1 pct., men hvad slutter det mon med? Her bliver det vel ikke stående igennem årene? Det bliver en afgift på den private bolig, og sådan som markedet ligger, må vi regne med, at udgiften væltes over på køberen.

Lønmodtagerfradraget er selvfølgelig tænkt som en slags kompensation for de stigende afgifter. Men har regeringen slet ikke tænkt på de store grupper i befolkningen, hvis økonomiske stilling nok er svagere end de fleste lønmodtageres, i alt fald de højtliggende lønmodtageres? Jeg tænker på mindre selvstændige i landbrug, håndværk og mange, mange andre erhverv. Hvad med dem? De får ingen kompensation. De får kun fordyrelsen.

Må jeg sige om skatteloftet, at vi kan ikke medvirke til, at det nu skal gennemhulles. Det er i dag, det ene af dem, 66 $\frac{2}{3}$  pct., men nu vil man tage bidraget til dagpengefonden og pensionsbidraget ud. Det vil sige, at når vi når frem til 1974, så er skatteloftet allerede forøget til 69 $\frac{2}{3}$  pct., altså gået 3 pct. op, og vejen er åbnet for at gå højere. Det mener vi er for skrap en progression til skade for hele befolkningen, fordi det viser, at der er et loft over, hvor meget det kan betale sig at tjene, og det har skadelige psykologiske virkninger.

Man kan diskutere, om den rigtige vej, når man vil lette det direkte skattetryk, er at nedsætte pensionsbidraget fra 3 til 1 pct. eller i stedet at vælge en lavere udskrivningsprocent. Det kan man diskutere, det er vi rede til. Hvis man går vejen over pensionsbidraget, så opnår man i alt fald ikke — det vil jeg gerne understrege — en lempelse af marginalbeskatningen. Jeg kan huske en ledende politiker, som for 2-3 år siden gjorde sig til talsmand for, at vi skulle nedsætte udskrivningsprocenten, vi skulle sætte den helt ned til 82. Det var finansministeren,

dengang han her i salen blot hed hr. Grünbaum. Det foreslog han. Alle de betragtninger af social karakter osv., som han nu så fornemt og smukt fremfører, kan jeg ikke mindes at han fremførte for os dengang. Han havde dem måske i sine tanker, men de kom ikke til udtryk.

Eller hvis jeg tager hr. Ømann. Jeg skal ikke mere end en uges tid tilbage, før hr. Ømann også var tillhænger af, at lempelsen skulle ske ved en nedsættelse af udskrivningsprocenten. Så hvis vi andre altså arbejder med den overvejelse, at dette er nok den bedste metode, så kan jeg ikke let se, at finansministeren eller hr. Ømann kan kritisere det.

Må jeg sige til sidst: det konservative folkeparti vil ikke medvirke til at jakske disse lovforslag igennem folketinget i løbet af et par dage, som regeringen havde tænkt sig. Vi vil søge, mere kan vi heller ikke, at tvinge regeringen til at komme i gang igen med besparelser og udgiftsreduktioner. Økonomiministeren har så ofte haft et standpunkt, indtil statsministeren tog et nyt. Det må høre op; han må være en nøgleperson. Det er over besparelser, vi skal sikre lempelse i den direkte personbeskatning og ikke igennem nye afgifter, der bliver en ny byrde for befolkningen.

**Enggaard:** Det var vel den almindeligste forventning i folketingets partier, at vi i denne septembersamling først og fremmest skulle hellige os EF-debatten som en nødvendig og samlende optakt til den resterende politiske diskussion landet over før folkeafstemningen den 2. oktober. Hertil kom spørgsmålet om folketingets forbedrede arbejdsgang og en fremsættelse af regeringens forslag til udskrivningsprocent med henblik på en genfremsættelse i oktober, når EF-vilkårene er kendt.

Venstre beklager meget, at regeringen har følt sig foranlediget til at belaste denne folketingssuge med hele 10 lovforslag på skattefronten. De kommer som en hund i et spil keglar i forhold til EF-debatten. Den samlede opmærksomhed, som denne begivenhed har krav på, er nu afledt til de nære ting om cigaretpriser og spirituspriser. Venstre beklager dette også ud fra en politisk betragtning om EF-afstemningen den 2. oktober. Vi opfordrer til, at den irritation her